

Kapitel 10: Aut Vitre

”Blander Aut Vitre sig i vores anliggender?” Aea kæmpede for at holde sin stemme rolig.

”Flere indenfor ordenen mener at Kalfiga og Jömtly har overtrådt reglerne ved at tillade Haikagård at indsamle fernoiske opaler,” forklarede budbringeren fra Gaistholm.

”Det var et nødvendigt kompromis,” fremhævede Aea der måtte agere regent i sine forældre og brødres fravær.

”Sagen vedrører Aut Vitres retsområde,” sagde budbringeren roligt. ”Vi forventer at du overbringer dette budskab til Rasmag Kalfiga som vi forstår, er den person som har underskrevet aftalen.”

Aea trak vejret tungt. ”Javel så, det vil jeg gøre. Har I flere indvendinger mod vores dispositioner?”

”De verdslige anliggender blander vi os uden om,” meddelte budbringeren.

Og tak og lov for det, røg det igennem Aea's hoved.

”Måtte Gatorias lys skinne over jer,” afsluttede budbringeren samtalen og bakkede mod udgangen.

”Og med jer,” sagde Aea overrasket over at høre Thussêrs hilsen i en heksejægers mund. Lige inden han gik ud af døren stoppede hun ham. ”Er det blevet normalt at tilbede Thussêr i jeres orden?”

Prinsessens ord hang i luften, mens budbringeren vendte sig om mod hende. Han tog hende i øjesyn som var det første gang han så hende.

”Du er også en af Thussêrs følgere?” mere konstaterede end spurgte han.

”Det er vi mange der er.”

”Som vores dronning,” sagde den unge mand.

”Hun er en inspiration for os alle.”

Budbringeren stod tavs i døren med de to vagter klar til at smide ham ud.

”Må jeg?” spurgte han og vendte sig mod Aea igen.

”Træd frem.”

”Har du mødt hende?”

”Som arving til hertugdømmet har jeg været i audiens,” meddelte Aea stolt.

”Hvad oplevede du?”

Aea så mod de høje ruder hvorigennem eftermiddagslyset strømmede.

”Hun var som lyset udefra,” sagde hun endelig.

”Hvor længe er det siden?”

Spørgsmålene var ikke en budbringers. Den unge mand var i lære som inkvisitor.

”Lige efter kronprinsen var blevet født,” sagde Aea stolt over at have været i Traneborg på dette særlige tidspunkt i Nelkaris historie.

”Hmm.” Budbringeren så ud til at overveje implikationerne af denne opdagelse.

”Har du selv mødt hende?” spurgte Aea lidt for ivrigt.

”Aldrig,” sagde budbringeren.

”Hvornår besluttede du dig for at følge Thussèr?”

”Under min oplæring i Gaistholm.”

”Deltog jeg i den ceremoni?”

”Det tror jeg,” sagde budbringeren usikkert. ”Om det var dig eller en anden fra Kalfiga, kan jeg af gode grunde ikke vide mig sikker på. Jeg var kun en lille dreng dengang.”

”Og nu?”

”Hvad nu?”

”Du er ingen dreng nu?”

”De færreste vil kalde mig det.”

”Jeg har kun deltaget i ceremonien en gang. Var du drengen der havde sin blinde søster med?”

”Du er observant som rygtet fortæller.”

”Har jeg et rygte som observant?” Aea vidste ikke om hun skulle være stolt eller ærgerlig.

”Det har hele din slægt,” sagde budbringeren i erkendelse af at have været for åbenhjertig.

”Hvad var dit navn?” spurgte Aea der først havde hørt efter da manden fremlagde sin sag for hende.

”Breke Aut Vitre. Bryd ikke dit hoved. Jeg ville undre mig om du havde hørt om mig.”

Aea så på sin skriver der rystede på hovedet i erkendelse af sit manglende kendskab til den unge mand. Selv mente hun dog at vide mere end hun ville ud med.

”Hvor længe bliver du her i byen?” spurgte Aea uden at kunne svare på hvorfor hun ville vide det.

”Tre dage endnu,” meddelte Breke.

”Wykks Orden har pyntet op til fest.”

”Ja.”

”Må I deltage i den slags?”

”Vi deltager i processionen.”

”Og bagefter?”

”Overlader vi festen til folket. De vil sjældent ønske os i deres midte.”

”Forståeligt,” lo Aea og stoppede sig selv. ”Undskyld, det var bare ...”

”Ingen undskyldning nødvendig,” sagde Breke stadig lige så afbalanceret som før.

”Der er dem i min orden der ville undre sig over dine ord. Jeg kender til spydighederne fra min søster.”

”Ah,” Aea havde en mistanke til hvem han talte om. ”Er hun da gudsforbød?”

”På ingen måde. Min søster har været i Wykks Orden, men forlod ordenen for at blive tresiner. Hun er noget af en tvivler.”

”Wykks var aldrig selv den mest autoritetstro,” sagde Aea.

”I må vide det.”

”Oh jo, vi har noget af en fælles historie med hendes orden.”

”Hun grundlagde Kalfiga sammen med din formoder, ikke sandt?”

”Jo, hun og Hekja besluttede at placere byen her.”

”Ja,” sagde Breke og så op på lyset der kom ind gennem ruderne.

”Det er virkelig Gatorias lys der når helt her til Nelkari,” sagde Aea efter at have observeret den unge mand lidt.

”Vi lever i dens lys,” sagde Breke og bukkede langt mere ærbødigt end tidligere og bakkede mod døren endnu en gang.

”Vi ses til festen,” sagde Aea til ham på vej ud af døren.

Breke havde ingen anelse om hvad han skulle sige tilbage. Han havde lært meget om etikette i samtale med hertuger og prinsesser de seneste år. Ingen af delene virkede til at være de rette i denne primitive by. Og prinsessen var virkelig smuk.

...

”Nød du processionen?” lød Aea's stemme i hans øre.

Breke så på prinsessen, overrasket over at hun var kommet så tæt på ham uden at han havde set hende i folkemængden.

”Den forløb uden fejl,” sagde Breke roligt.

”De har en evne for at arrangere disse ceremonier,” sagde Aea og tog Breke under armen. ”Kom med, jeg vil vise dig noget.”

Breke vidste at han burde sige noget. Problemet var tørheden i hans mund som dræbte alle ord inden de nåede til hans læber. Han holdt sig derfor til at følge med prinsessen idet han forsøgte at ignorere de mange blikke som altid fulgte arvingen til hertugdømmet. Aea var så vant til dem at hun blot nikkede til folk og vekslede nogle

ord med flere af dem de mødte på deres vej. Der var noget frigjort over denne måde at interagere med folket som adskilte disse steppefolk fra det centrale Nelkari adelige der altid havde forekommet Breke unødvendigt statelige i deres påtagne ophøjethed.

"Du er uvant med så megen opmærksomhed," sagde Aea efter at de var drejet ned ad en sidegade der førte ud til et tyndt beboet område af byen med små gårde og fritgående dyr.

"De fleste bemærker os i Aut Vitre, men de vover ikke at se direkte på os," sagde Breke og så sig over skulderen. "Og jeg er heller ikke vant til at have vagter der følger med mig over alt."

Aea lo let. Selv indenfor De Syv Høje var der farer for en med hendes status. En fuld stodder med et horn i siden på en vagt var nok til at true hendes sikkerhed.

"Her," sagde Aea og standsede foran et afspærret område. "Hvad ser du?"

"Ruiner?" Breke fornemmede et ekstra spørgsmål i spørgsmålet.

"Netop, ruiner, der er så mange af dem her, og der er mange af dem over alt i Nelkari. Jeg har ofte tænkt på hvor de stammer fra. Ifølge Rasmag er en del af dem fra elvernes tid, mens andre er nærmere vores egen tid. Ingen af dem virker dog til at være fra for nylig."

"I Aut Vitres skrifter hævdes det at de er fra før Ødelæggelsen, eller hovedparten er fra den tid."

"Og det kan meget vel være rigtigt," sagde Aea der havde fjernet afspærringerne om en del af ruinerne for at gå hen til noget der lignede en dør i aelönhøjde. "Hvor meget ved I om hvad der kom før?"

"Næsten intet," indrømmede Breke der var fulgt med Aea.

"Netop," sagde Aea og pegede på en lille mærke på døren. "Vores fortid er skjult i det uvisse. Kun en kort tid er åben for os, og end ikke aelonerne kan fortælle hvad der gik forud for den tid. De er kun sikre på tre ting. At mennesker kom til Nelkari før Ødelæggelsen. At Stormen opstod under Ødelæggelsen. Og at der var en glørværdig tid før verden af i går forsvandt."

"Det er også et faktum at Iorais udøde land er fra den tid," tilføjede Breke som var vant til at folk udelod den del.

"Og det ved I med sikkerhed?"

"Så meget som man kan være sikker på noget før Stormen."

"Godt, så siger vi at det er sandt." Aea trak vejret dybt. "Hvad fortæller det dig at vi ved så lidt om den tid og især tiden før Ødelæggelsen?"

"At der var en verden før vores som vi må lære af igennem efterladenskaber som

nærmest intet fortæller os der kan bruges i vores verden.”

”Alligevel har I konstant folk der søger svar i ruinerne?”

”Naturligvis, vi skal være åbne for hvad vi kan lære og påpasselige overfor lommerne af dæmonisk magi.”

”En veninde og mig fandt en mand i denne ruin,” sagde Aea.

Breke nikkede opmuntrende til hende, og hun fortsatte med at fortælle hvordan hun var kommet ind i ruinen på en Nymånenat ved hjælp af en magisk lyskrystal. Hun berettede om kampen med goblinernes og Jaervosz.

”Hvordan gik det til at han var i ruinerne?” spurgte Breke.

”Det har han aldrig kunnet forklare,” forklarede Aea og forsikrede Breke om at de ingen andre indgange havde kunne finde til disse ruiner som var blevet grundigt gennemsøgt siden. Hun forklarede endvidere hvordan ruinerne var blevet identificeret som Hekja Kalfigas hemmelige mødested, hvilket skulle have været den store afsløring, men hun bemærkede at Breke var mere interesseret i at høre om Jaervosz.

”Hvordan forklarer denne aelon at han var kommet ned i ruinerne?” spurgte Breke efter at have hørt på historien om Hekja.

”Han er uklar på det punkt,” indrømmede Aea som aldrig havde forstået hvad Jaervosz fablede om. ”Det er noget med et træ og en tråd.”

Hun havde svært ved at overse den intense interesse hos Breke ved denne afsløring.

”Han var og er forvirret og virkede til at have været på dette sted længe uden mad og vand. Vi hjalp ham op og sørgede for at han fik et liv. Jeg ved ikke hvorfor jeg fortæller dig dette. Kun meget få ved noget om det, og jeg burde frygte hvad Aut Vitre vil gøre med den oplysning.”

”Beder du mig om at holde det hemmeligt?”

”Kan du det?”

Breke lo. ”Det er ligesom det vi er bedst til i Aut Vitre.”

”Også overfor hinanden?”

”Især overfor hinanden,” fastslog Breke. ”Hvorfor fortæller du det til mig, hvis du er bange for at hemmeligheden skal slippe ud?”

”Det ved jeg egentlig ikke,” indrømmede Aea ligeså meget overfor sig selv som overfor Breke.

”Jeg går ud fra at manden stadig lever, og du frygter for hvad Aut Vitre kunne finde på at gøre ved ham nu hvor hans eksistens er kendt.”

”Jeg ...”

”Du skal intet frygte fra min side,” forsikrede Breke hende. ”Jeg vil naturligvis gerne

møde denne mand, men lige nu vil du være påpasselig med at fortælle mere, og jeg har ingen grund til at tænke noget særligt ved en sær mands opdukken i en ruin, hvis oprindelse vi ikke kender. Der er så meget andet at forstå som jeg intet ved om.”

Aea så forvirret på ham.

”Mine ord er mere kryptiske end betydningen af dem. Enten har jeg ikke tid til at søge svar hos en mand som ingen ved noget om. Eller også er det ikke min opgave at spørge om dine intentioner med at fortælle mig dette. Uanset hvad er jeg glad for at du betror mig dette. Der er trods alt magiske døre i enhver af Nelkaris hertugbyer, og hver af dem kan dække over hemmeligheder som kan vise sig livsvigtige for vores sikkerhed.”

”Netop, og nu ved du lidt mere, og jeg ved at Aut Vitre kan tilkaldes til dette sted, hvis noget skulle vise sig. Det var vel formålet med at jeg viste det til dig.”

Breke ville svare hende, men han blev blændet af hendes udstråling der fik hende til at skinne som et lys i mørket på månens utydelige baggrund. En latterlig metafor vidste han og følte en lettelse da hun sagde at de skulle gå tilbage til bycentret og deltage i festen som Wykks Orden havde arrangeret. De gik lidt tavse ved siden af hinanden.

”Min søster ville elske at gøre grin med denne fest,” sagde Breke.

”Hvorfor det?” Aea følte et stik af vrede over bemærkningen.

”Hun mener at månernes faser intet kan fortælle os, og magien er den samme uanset hvad.”

”Rasmag siger det samme.”

”Gad vist om de har ret,” funderede Breke.

”Gorwenz virker til at mene noget andet.”

”Ja, deres overbevisninger bygger på en helt anden forståelse end vores. Ganske som goblinerne.”

”Tror de på månefaserne?”

”Goblinerne? Jeg tror ikke at de tror på noget som helst. Så længe de kan hæрге, er de godt tilfredse. Deres korte liv efterlader meget lidt tid til at spekulere om verdens indretning.”

”Du bryder dig ikke om dem.”

”Skulle jeg det?”

”Min veninde Hjordis siger at hun har handlet en del med dem.”

”Jo, det er da muligt at handle med visse af dem. Selv trolde kan man tale med. Har I ingen af delene heroppe?”

”Det har vi da.”

”Hvor er de så? Jeg har ingen set i byen.”

”De er forment adgang til byerne. Vil du se dem, må du spørge tresinerne. Er det vigtigt for dig?”

”Overhovedet ikke, jeg undrede mig bare i betragtning af hvor mange gobliner der findes andre steder.”

”Lad os nu glemme dem og nyde festen.” Aea slap hans arm og gav sig i kast med at hilse på folk der ville i kontakt med prinsessen. Breke så hende forsvinde i folkemængden. Her var endnu en der havde mødt nogen der havde rejst på et træ og som dukkede op på umulige sted via en tråd. Noget måtte forbinde disse personer. Som inkvisitor var det hans pligt at finde ud af hvad det var, og en undersøgelse ville bringe ham tilbage til Kalfiga og den unge arving til hertugdømmet med det lange lyse hår.

Kapitel 11: Farrar mod goblinerne

(tre måneder i nymåne, Goulis i trekvartmåne) Den niende måneds tredje dag (3/9 564)

"Hvorfor har vi et problem med goblinerne?" ville Hjordis have forklaret. "Jeg har ofte handlet med dem."

"Der er forskel," sagde Farrar som havde forlænget sit ophold i Egehøj med flere uger ud over den oprindelige aftale.

"Hvordan?"

"De gobliner du refererer til er voksne."

"Jah?"

"Det betyder at de har overlevet at være snotlinger og er blevet voksne."

"Ligesom mennesker starter som børn og bliver voksne."

"Nej, mennesker er i bund og grund de samme hele livet igennem."

"Det er nok så meget sagt."

"En goblin ændrer sig fuldstændig hvis den overlever de første år af dens liv. De gobliner du har mødt, har de været mænd eller kvinder?"

"Lidt af hvert."

"Har de været sammen?"

"Altså begge køn på samme tid?"

"Ja."

"Absolut."

"Der har du en del af forklaringen. Kvindelige gobliner der har overlevet snotlingestadiet bruger deres næste år med at få unger. Først senere frigør de sig af den del af deres liv og kan rejse med deres mænd."

"De gobliner vi hører tromme i bjergene, er her altså for plyndring og krig?"

"Netop, de vil dræbe dig hvis de får chancen."

"Du tager alligevel ud for at kæmpe."

"Nogen skal gøre det."

Hjordis vidste ikke hvad hun skulle sige til det. Han havde besluttet sig, og hun havde ingen krav på ham. Han tog ud og kæmpede som han ville.

"Det giver altså ingen mening i mit hoved," klagede Hjordis der var hoppet ned fra det træ hun havde siddet i og stod med ryggen mod træet.

"En landsby er blevet overfaldet, og to personer er døde." Farrar så ned på den næsten et hoved lavere Hjordis som kæmpede med tårerne. "Hvis vi lader det passere, vil de

angribe igen. Inden vi får set os om, vil de angribe karavaner og Egehøj selv. Prøv at høre aelonernes historier om gobliner. Det vil ændre dit syn på dem.”

”Sikkert.” Hjordis nægtede at se ham i øjnene.

”Vi rider ud om lidt. Vores snak må vente til jeg er tilbage.” Farrar ville give Hjordis et knus, men hun dukkede sig under hans arme og smuttede væk. Han skulle ikke have fornøjelsen af at se hendes ansigt dækket af tårer.

...

”Død?” Hjordis havde svært ved at tage ordet ind.

”Ja, han faldt i slaget.” Gilli havde forsøgt at slippe for at være den der skulle overdrage beskeden til søsteren.

”Men ...” Hun havde set ham i kamp. Ingen goblin kunne skade ham.

”Der var for mange,” sagde Gilli med slaget i frisk erindring. ”Vi svækkede dem tilstrækkeligt til at de blev holdt nede.”

”Og hvad kostede det os?”

”Alt for mange.”

Hjordis græd. Hendes mor trøstede hende efter bedste evne. Uanset hvad hun havde ment om datterens forgabthed i en barbar, ønskede hun at se hende lykkelig, ikke grådkvalt over sin ulykke.

Gilli stod bare og så på dem. Han havde lyst til at kramme sin søster, og han havde lyst til at flygte fra det voldsomme følelsesudbrud som udfoldede foran ham. Der var intet han nødigere ville end at såre sin søster, og det var hvad han netop havde gjort ved at overbringe hende en besked der ødelagde hendes verden. Hvorfor skulle han gøre det? Han vidste det godt. Deres far havde travlt med at hjælpe de sårede og stå for reparationer i den landsby der havde lidt så meget under angrebet. Og dog, han kunne da have taget en dag fri til at overbringe beskeden til sin datter. For første gang i sit liv tvivlede Gilli på sin far.